

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **Z. Š.**
bytem X

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze 4. 3. 2025, čj. 10.04.000019/25-0002

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž jí předseda České advokátní komory neurčil advokáta k poskytnutí právní služby za úplatu. Žalobkyně totiž v žádosti neuvedla jména dvou oslovených advokátů, kteří jí odmítli poskytnout požadovanou právní službu. Tedy neosvědčila, že si nemohla zajistit právní službu jinak, tj. na smluvním základě.

2. Zdejší soud již opakovaně rozhodoval o obdobných žalobách stejné žalobkyně. V nynější věci nenalezl důvod se od svých předchozích rozsudků odchýlit, a proto i v tomto případě žalobu neshledal důvodnou.

2. Žalobní argumentace

3. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za neurčité, a tudíž nepřezkoumatelné, neboť v jeho výroku není uvedeno, v jaké věci se advokát neurčuje.
4. Žalobkyně pochybuje o zákonnosti požadavku, aby v žádosti uvedla jména dvou advokátů, kteří odmítli převzít právní zastoupení. Tento požadavek podle ní nemá oporu v § 18 odst. 2 a § 18c odst. 3 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, které se nevztahují k určení advokáta za úplatu.
5. Má za to, že výrok napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporný. Žalovaná ve výroku uvedla, že se neurčuje advokát k poskytnutí právní služby za úplatu dle § 18c zákona o advokacii. Zákon o advokacii přitom podle žalobkyně ani po novele přijaté po nálezů Ústavního soudu z 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21, zjevně nepočítá s určením advokáta za úplatu. Napadené rozhodnutí je tudíž nicotné, neboť bylo vydáno bez zákonného podkladu.
6. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem rozsudku zdejšího soudu z 21. 10. 2024, čj. 18 A 17/2024-42, v němž soud uvedl, že podmínka doložení jmen dvou advokátů, kteří odmítli převzít zastoupení, platila již před účinností novely zákona o advokacii, a zákonodárce ji nově implicitně vztáhnul i na možnost určení advokáta k poskytnutí úplatné právní služby. V právním státě přitom nelze toliko „implicitně“ dojít k závěru, že si žalovaná může bez výslovné zákonné úpravy nastavit podmínky pro určování advokáta za úplatu tak, že ztíží žadateli přístup k soudu a k právní pomoci. Takto vzniklou mezeru v zákoně může odstranit pouze zákonodárce, nikoli žalovaná, potažmo zdejší soud. Svědčí to o nicotnosti napadeného rozhodnutí pro absenci zákonného podkladu.
7. Žalobkyně nesouhlasí s odkazem žalované na rozsudky zdejšího soudu z 22. 8. 2024, čj. 10 A 41/2024-47, a z 30. 9. 2024, čj. 14 A 43/2024-51. Zdejší soud v těchto rozsudcích nevyřešil, zda se novela zákona o advokacii měla či neměla projevit v § 18 odst. 2 zákona o advokacii za účelem vytvoření právního rámce i pro majetné žadatele. Skutečnost, že mezeru v zákoně vypuštěním slov „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a*“ nebyla novelou odstraněna, potvrzuje i nová podoba formulářové žádosti o právní službu za úplatu. Žalobkyně pochybuje o tom, zda je tento formulář v souladu s nálezem sp. zn. Pl. ÚS 44/21. Proto navrhuje, aby soud věc předložil Ústavnímu soudu postupem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.
8. Závěrem pak žalobkyně namítla i nesprávné posouzení včasnosti podaných žádostí.
9. Žalobkyně navrhla, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí, eventuálně jej zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Rovněž žádá, aby soud uložil žalované nahradit jí náklady řízení.

3. Vyjádření žalované

10. Žalovaná považuje podanou žalobu za nedůvodnou a navrhuje, aby ji soud v plném rozsahu zamítl.

11. Uvádí, že Nejvyšší správní soud již odmítl kasační stížnost, k níž žalobkyně žádala o určení advokáta. Žalobkyně tak musí vědět, že předmět právní služby, pro nějž žádala zastoupení, odpadl.
12. Žalovaná trvá na tom, že žalobkyně byla povinna doložit ke své žádosti, že neúspěšně oslovila alespoň dva advokáty. Žalobkyně podala svoji žádost po 1. 1. 2024, kdy nabyla účinnosti změna zákona o advokacii. Dle § 23 odst. 5 ve spojení s § 18c odst. 3 a § 23 odst. 3 tohoto zákona přitom nově platí, že o advokáta lze požádat za úplatu a v takovém případě hradí náklady advokáta žadatel (klient). Pokud nejde o případy poskytnutí právní služby na náklady státu, je žadatel povinen k žádosti doložit bezúspěšné kontaktování alespoň dvou advokátů. Neboť žalobkyně požádala o právní služby za úplatu, byla povinna tuto podmínku splnit. Obdobná rozhodnutí postavená na vzájemném vztahu § 18c odst. 3 a § 23 odst. 5 zákona o advokacii, již žalobkyně v minulosti napadla žalobami, které byly rozsudky zdejšího soudu zamítnuty
13. K námitce nesprávného posouzení včasnosti žádosti žalovaná uvádí, že tuto otázku nemohla posoudit, protože žalobkyně neuvedla datum doručení posledního rozhodnutí správního soudu.

4. Ústní jednání

14. Dne 25. 9. 2025 se konalo ústní jednání, k němuž soud předvolal účastníky v souladu s § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).
15. Žalobkyně se z jednání omluvila. Důvodem neúčasti je její nesouhlas s tím, že soud neshledal důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu a nevyslovil nicotnost napadených rozhodnutí z důvodu neexistence zákonného podkladu. Zopakovala, že zákon nadále neupravuje možnost určit advokáta za úplatu. Jedná se o mezeru v zákoně, která podle ní nebyla odstraněna ani novelou zákona přijatou po již mnohokrát citovaném nálezu Ústavního soudu. Žalovaná proto rozhodovala o jejich žádostech bez zákonného podkladu.
16. Žalovaná se v návaznosti na žalobkyninu omluvu z jednání též omluvila.
17. Protože se účastníci jednání nezúčastnili, projednal soud věc v jejich nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.) a rozsudek vyhlásil vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění na úřední desce soudu (§ 49 odst. 12 s. ř. s.).

5. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně žádostí z 29. 1. 2025 požádala žalovanou o určení advokáta k poskytnutí právní služby za úplatu podle § 18c zákona o advokacii pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze z 12. 12. 2024, čj. 11 A 65/2024-40.
19. Napadeným rozhodnutím žalovaná žalobkyni neurčila advokáta k poskytnutí úplatné právní služby. Uvedla, že žalobkyně neprokázala, že svou žádost podala včas, protože v žádosti nevyplnila datum doručení posledního rozhodnutí soudu, proti němuž směřovala svou kasační stížnost. Ačkoliv tedy žalobkyně kasační stížnost podala sama, není zřejmé, zda tak učinila včas; neprokázala tedy včasnost své žádosti dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Dále žalovaná uvedla, že žalobkyně v žádosti neuvedla jména dvou oslovených advokátů, kteří jí odmítli poskytnout požadovanou právní službu, čímž neosvědčila nemožnost zajistit si právní služby jinak, tj. na smluvním základě. Nesplnila tedy podmínky pro určení advokáta stanovené v § 18 odst. 2 a § 18c odst. 3 zákona o advokacii. Tento požadavek

vyplývá přímo ze zákona a potvrdil jej i zdejší soud ve svých rozsudcích čj. 10 A 41/2024-47 a čj. 14 A 43/2024-51. Podle žalované jsou žalobkyni velmi dobře známy podmínky určování advokátů, neboť je jednou z nejčastějších žadatelek, setrvale však odmítá tyto podmínky respektovat, což již hraničí se zneužitím práva.

6. Posouzení věci soudem

20. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Žaloba není důvodná.
22. Spor mezi účastníky se vede především nad tím, zda žalovaná neurčení advokáta oprávněně odůvodnila tím, že žalobkyně neuvedla a nedoložila dva advokáty, kteří jí odmítli poskytnout požadovanou právní službu. Před vlastním vypořádáním žalobních námitek se však soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.
23. V logice soudního přezkumu by se měl soud nejprve zabývat také namítanou nicotností. Posouzení této námítky však závisí na vyřešení meritorních otázek, proto soud nyní pouze podotýká, že napadené rozhodnutí není nicotné a je založeno na řádném zákonném podkladě.

6.1 K přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí

24. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné proto, že v jeho výroku není uvedeno, v jaké konkrétní věci se advokát neurčuje. Dále namítá, že výrok napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporný. Těmito námitkám soud nepřisvědčil.
25. Podle ustálené judikatury zakládá vnitřní rozpornost výroku nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Za nesrozumitelné lze považovat pouze takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze vůbec zjistit, jak správní orgán o věci rozhodl, či kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, případně též rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, nebo rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje (srov. rozsudek NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-78, č. 133/2004 Sb. NSS).
26. Žádnou z těchto vad napadené rozhodnutí netrpí. Výrok rozhodnutí je totiž neoddělitelnou součástí celého napadeného rozhodnutí, a je proto nutné jeho obsah hodnotit v kontextu celého rozhodnutí. Proto postačí, pokud žalovaná v úvodních pasážích odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně konkretizovala věc, ve které žalobkyni advokáta neurčila. Není pochyb, že ve spojení s odůvodněním napadeného rozhodnutí je výrok dostatečně určitý. Žalobkyni ani nikomu jinému totiž nemohla vzniknout pochybnost o předmětu řízení. Opačný závěr by byl nepřipustně formalistický.
27. Dále soud shledal, že výrok je přehledně oddělen od odůvodnění a je z něj jasné patrné, jak žalovaná o věci rozhodla a kdo je jejích adresátem. Žalovaná rovněž správně uvedla ustanovení, podle něhož rozhodovala. Žádnou vnitřní rozpornost soud ve výroku nespatřuje.
28. Soud uzavírá, že rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaná v nich logicky a srozumitelně zhodnotila všechny podstatné okolnosti vyplývající z žádosti žalobkyně a zasadila je pod

konkrétní ustanovení zákona o advokacii. Přezkoumatelně též vyložila, proč žalobkyně konkrétní podmínky pro určení advokáta za úplatu nesplnila.

6.2 K nesplnění podmínek pro určení advokáta

29. Jak již soud uvedl v úvodu, v minulosti se opakovaně zabýval případy, kdy žalobkyně neúspěšně žádala žalovanou o určení advokáta za úplatu po 1. 1. 2024 a nedoložila jména dvou advokátů. Žalobkyně v řízeních o těchto dříve posuzovaných věcech uplatnila téměř identické žalobní námitky. Její žaloby byly postupně zamítnuty např. rozsudky z 22. 8. 2024, čj. 10 A 41/2024-47, z 30. 9. 2024, čj. 14 A 43/2024-51, z 21. 10. 2024, čj. 18 A 17/2024-42, z 14. 11. 2024, čj. 11 A 70/2024-41, z 25. 11. 2024, čj. 17 A 43/2024-31, z 28. 11. 2024, čj. 10 A 9/2024-37, z 23. 1. 2025, čj. 15 A 57/2024-53, ze 14. 5. 2025, čj. 18 A 88/2024-51, z 20. 5. 2025, čj. 11 A 128/2024-43, a z 29. 5. 2025, čj. 10 A 99/2024-40.
30. V zamítavých rozsudcích jednotlivé senáty zdejšího soudu vyčerpávajícím způsobem reagovaly na veškeré argumenty, které žalobkyně vznesla i v nyní projednávané věci. Soud nemá žádný důvod se od svých dříve vyslovených závěrů odchýlit, a proto v tomto rozsudku pouze ve stručnosti shrne podstatu argumentace a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění citovaných rozsudků.
31. Zákon o advokacii stanovuje pro určení advokáta k poskytnutí právní služby několik podmínek, které musí být splněny kumulativně.
32. V první řadě podmínky vyplývají z § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Podle tohoto ustanovení *ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí*
- a) právní porady podle § 18a nebo*
b) právní služby podle § 18c.
33. Podle § 18c odst. 3 zákona o advokacii pak platí, že *nejde-li o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3, je žadatel povinen v žádosti podle odstavce 2 doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.*
34. Z citované právní úpravy tedy vyplývá, že žadatel je k žádosti povinen doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů tehdy, pokud se domáhá určení advokáta jinak, než na náklady státu v případech uvedených v § 23 odst. 3 zákona o advokacii.
35. V dané věci není sporu o to, že žalobkyně požádala o úplatné poskytnutí právní služby, neboť svoji žádost podala na formuláři „Žádost o právní službu za úplatu pro fyzickou osobu“ a ani později v průběhu řízení netvrdila, že by nárokovala bezplatnou právní službu. To nelze dovodit ani z obsahu jejích podání.
36. Poskytnutí právní služby za úplatu bylo do zákona o advokacii vtěleno až novelou – zákonem č. 349/2023 Sb., který nabyl účinnosti 31. 12. 2023. Před 1. 1. 2024 zákon možnost požádat o ustanovení advokáta za úplatu nezakotvoval. Pokud se jedná o určení advokáta dle § 18c zákona o advokacii za úplatu, náklady stát nenese. A to bez ohledu na to, zda šlo o žádost za účelem zastoupení před Ústavním soudem, a nedopadá na ni proto § 23 odst. 3 zákona o advokacii.

37. Bylo tedy povinností žalobkyně splnit podmínku § 18c odst. 3 zákona o advokacii a nejen tvrdit, ale také doložit, že neúspěšně oslovila alespoň dva advokáty (srov. např. rozsudek NSS z 29. 2. 2024, čj. 7 As 217/2023-28, bod 17). Ve světle žalobkynina případu se tato podmínka jeví jako logická. Určení advokáta žalovanou je až „krajní“ možností poté, co žadatel dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem a nemůže si zajistit poskytnutí právních služeb jinak. Situace, v níž žadatel, který je schopen (zde navíc i ochoten) si právní služby advokáta zaplatit sám, avšak automaticky by se mohl obracet na žalovanou bez vlastní snahy obstarat si advokáta, by účel § 18 odst. 2 zákona o advokacii popírala.
38. Žalobkyně netvrdí, že by tuto podmínku splnila. Již proto žalovaná nemohla jejím žádostem vyhovět.
39. Soud shrnuje, že žalobkyně požádala žalovanou o určení advokáta za úplatu ve smyslu § 23 odst. 5 zákona o advokacii s tím, že bude hradit jeho odměnu. Z tohoto důvodu se proto nemohlo jednat o případ hrazení odměny advokáta státem ve smyslu § 23 odst. 3 zákona o advokacii, a žalobkyně tak byla povinna dle § 18c odst. 3 tohoto zákona doložit, že se bezúspěšně pokoušela oslovit alespoň dva advokáty. Neboť žalobkyně nic takového nedoložila (ba ani netvrdila), nesplnila podmínky pro vyhovění své žádosti.
40. Není pravda, že soudy dosud nevyřešily otázku, zda se novela zákona o advokacii měla, či neměla projevit v § 18 odst. 2 zákona o advokacii za účelem vytvoření právního rámce i pro majetné žadatele. Zdejší soud v mnoha svých rozsudcích potvrdil, že novelizované znění zákona o advokacii výslovně stanoví právní rámec i pro žádosti o určení advokáta pro poskytnutí právní služby za úplatu. Ponechání původního znění § 18 odst. 2 a § 18c odst. 3 zákona o advokacii i po novelizaci podle soudu nepochybně ob stojí. Tato ustanovení nijak nebrání žadatelům domáhat se poskytnutí právní služby, ať již bezplatně, nebo za úplatu. Zákonodárce tak nemusel tyto podmínky nově přehodnocovat či uvádět do souladu s nálezem Pl. ÚS 44/21. Pokud žalobkyně namítá, že možnost žádat o poskytnutí právní služby za úplatu není výslovně uvedena v § 18 odst. 2 soud na tom nevidí nic nezákonného či snad protiústavního. Právě § 18 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii totiž odkazuje na právní služby podle § 18c téhož zákona. Z § 18c odst. 3 je pak zřejmé rozdělení určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně a za úplatu. O mezeru v zákoně se zjevně nejedná.
41. Soud tedy již po několikáté opakuje, že povinnost uvést v žádosti jména dvou advokátů, kteří odmítli žadateli právní službu poskytnout, nepovažuje za protiústavní. Jde naopak o logický a přiměřený požadavek, jak již uvedl výše. Proto neshledal důvod k předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Ostatně ani sama žalobkyně neuvádí žádné konkrétní a srozumitelné důvody, proč by znění zákona o advokacii provedené novelou č. 349/2023 Sb. mělo být v rozporu s ústavním pořádkem. Soudu není jasné, proč žalobkyně svými opakujícími se žádostmi neustále zatěžuje žalovanou, aniž by se řádně a věrohodně pokusila si nejdříve právní pomoc za úplatu obstarat sama.
42. Konečně k argumentaci žalobkyně stran včasnosti soud uvádí, že žalobkyně byla povinna do žádosti uvést jak datum zahájení řízení, tak datum doručení posledního rozhodnutí orgánu. Podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii je totiž včasnost žádosti jednou z podmínek, které musí být splněny, aby mohlo být žádosti vyhověno – bez ohledu na to, zda se jedná o právní službu za úplatu nebo bezplatně. Je přitom na žalobkyni, aby tvrdila a doložila, že žádost podala včas.

43. Ačkoliv žalobkyně specifikovala, že věci, pro kterou má být advokát určen, je „*kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2024, č. j. 11 A 65/2024-40*“, nevyplnila podrobné informace požadované v příloze č. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 120/2018 Sb., o stanovení formulářů žádosti o určení advokáta a formuláře podnětu k poskytnutí jednorázové právní porady, konkrétně datum zahájení řízení a datum doručení posledního rozhodnutí orgánu (což jsou informace rozhodné právě pro posouzení včasnosti žádosti). Nesplnila tak svou povinnost tvrzení stran rozsahu údajů, které je žadatel povinen žalované sdělit (přičemž tyto údaje vymezují podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii přílohy vyhlášky).
44. Žalovaná pak nepochybila ani tím, že žádost věcně projednala. Je třeba zdůraznit, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvedla, že žádost byla podána opožděně. Pouze v bodě 5 napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně neuvedla datum zahájení řízení ani datum doručení posledního rozhodnutí – tedy údaje nutné k ověření včasnosti. Z žádosti přitom nebylo zřejmé, zda kasační stížnost podala včas. Argumentace rozsudkem NSS ze 17. 5. 2023, čj. 9 As 122/2022-36, není v tomto případě na místě. Žalovaná neposuzovala včasnost žádosti svévolně – kvůli chybějícím údajům ji nemohla vůbec posoudit. Ačkoliv v řízení žalobkyně nesplnila podmínky pro určení advokáta a žalovaná jí proto nevyhověla, nebyl současně dán důvod, pro který by žalovaná měla žádost bez věcného projednání zamítnout [žalobkyně zde patrně odkazovala na zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu].
45. Nad rámec výše uvedeného soud připomíná, že každý z důvodů pro neurčení advokáta podle § 18 odst. 2 a § 18c odst. 1, 2, 3 a 5 zákona o advokacii postačí sám o sobě k tomu, aby žalovaná žalobkynině žádosti nevyhověla. Pokud tedy žalobkyně neprokázala, že byla odmítnuta dvěma advokáty, i případný důkaz včasnosti podané žádosti by bez dalšího neměl žádný vliv na výrok napadeného rozhodnutí.
46. Zcela na závěr soud uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí žádnou z vad, která by mohla způsobovat jeho nicotnost (§ 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Přesvědčení žalobkyně o nicotnosti napadeného rozhodnutí je zcela mylné. V případě napadeného rozhodnutí totiž existuje zákonný podklad pro jeho vydání, jímž je shora citovaná právní úprava obsažená v zákoně o advokacii, podle které žalovaná rozhodla o žádosti o určení advokáta.

7. Závěr a náklady řízení

47. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná byla ve věci plně úspěšná, avšak nevznikly jí žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti. Proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu